

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

”וה'ואי היו אנ"ש ובפרט התמימים

מִדְּקִדְקִים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון
בשוחות תנש"א תשנ"ב

גליון מא

דבר מלכות ש"פ ראה תנש"א

ב"ה

תוכן

א' שבת'דיקער איד / עמ' 4

קטעים מהתוועדות ש"פ ראה תנש"א

לא מספיק לשמוע, צריך "לראות"! / עמ' 8

הרב מנחם שי' כהן - רב קהילת באר שבע ומרבני 'מכון הלכה חב"ד

עכשיו - אין בלתי אפשרי! / עמ' 11

הרה"ח יוסף יצחק שי' סגל, משפיע בישי"ק חח"ל נצרת עלית, אה"ק

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בישיבת תורת"ל המרכזית

770 - בית משיח

• יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת ראה תשע"ח

הגיליון הבא יצא לאור בעו"ה לקראת ש"ק פרשת שופטים

אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שלישי ג' אלול

לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:

medakdekim770@gmail.com • © +1(540)3585152

כמה מילים בפתח העיון בשיחת ש"פ ראה תנש"א

במבט שטחי, יתקשה הלומד להכיל את המעבר הדרסטי שבין שיחת הדבר מלכות - מש"פ עקב, לש"פ ראה. שתי השיחות מדגישות לכאורה צדדים מנוגדים - שאף ששניהם נכונים, כמובן, בכל זאת במבט ראשון קשה לראותם בשכנות כה צמודה, שבוע אחר שבוע כ'המשך' אחד.

שיחת ש"פ עקב מדגישה שוב ושוב את מעלת וחשיבות העבודה מלמטה למעלה, מתוך המקום הנחות, המדוד והמוגבל - הגוף הגשמי, ימי החול. דוקא על ידי העבודה של היש הגשמי שלמטה, המתחיל ומתרומם אט אט למעלה, מתגלית האלוקות שלמעלה מגדרי הבריאה.

לעומת זאת, שיחת ש"פ ראה מרוממת אותנו אל הקצה השני - עבודה מלכתחילה מלמעלה למטה. באופן של שבת, באופן של גאולה. גם כשיהודי מתחיל את עבודתו, הוא אינו מתחשב בשום הגבלה ומאיר בפנימיותו "אנכי מי שאנכי".

במבט שטחי, אמרנו; רק במבט שטחי. כי כשמעמיקים קצת יותר מרגישים שאלו שני צדדים להסתכל על אותו מטבע ממש.

לא את המלמטה למעלה רוצים להדגיש עבורנו, וגם לא מפארים את מעלת המלמעלה למטה. הרבי מלך המשיח שליט"א מבקש להעלות אותנו לנקודה כזו - שבה המלמטה למעלה והמלמעלה למטה מתאחדים.

כי במה דברים אמורים שישנם שני קוים לעבודה? כאשר היהודי נמצא למטה, והקב"ה למעלה. יש לו גוף גשמי מהתחתונים, ונשמה אלוקית מן העליונים. במצב כזה, ניצבות בפניו שתי הברירות: או להתחיל ממקומו ומצבו הוא, מלמטה; או לשכוח מעצמו ולרחף אל על, לגלות את האור האלוקי מלמעלה.

אך כאשר מתחברים הנשמה והגוף, כאשר מאירה ההתאחדות בין יהודי לקב"ה - אזי לא שני קוים שונים ישנם כאן, אלא שתי זוויות לאותו עצם. שני הצאים לאותה צורה.

ואז, גם כאשר עובד היהודי את עבודתו המוגבלת בעיניים התחתונים, מלמטה למעלה, הוא מגלה ביש הנברא את היש האמיתי - כביאורו של הרבי בש"פ עקב; גם עבודת האדם מלמטה נעשית מלכתחילה מלמעלה למטה, מצד מציאותו האמיתית, "ישראל וקוב"ה כולא חד" - בסגנון הדברים מש"פ ראה. או מתחברים הנשמה והגוף, האלוקות והיהודי, בחיבור אמיתי ונצחי, כמאמר שמביא הרבי בשתי השיחות בקשר ל"ודודי לי" - "כל מקום שנאמר לי אינו זו לעולם".

דברי הרב

מהתועדות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

א שבת'דיקער איד

תיכף ומיד בתחילת עבודתו, ענינו הוא שבת ("א שבת'דיקער איד"), שלמעלה מר"ח ומהגבלות דזמן ומקום, ובמילא גם אופן עבודתו הוא בתנועה זו - באופן שבתי ("אין א שבת'דיקן אופן") - התוכן המיוחד של עבודת חודש אלול הוא בהדגשה יתירה בקביעות שנה זו - שראש והתחלת החודש מתחיל ביום השבת • קטע מהתועדות ש"פ ראה, אדר"ח אלול ה'תנשי"א, בלתי מוגה

על יהודי לדעת שראשית כל, תיכף ומיד בתחילת עבודתו, ענינו הוא שבת ("א שבת'דיקער איד"), שלמעלה מר"ח ומהגבלות דזמן ומקום, ובמילא גם אופן עבודתו הוא בתנועה זו - באופן שבתי ("אין א שבת'דיקן אופן"), ורק אח"כ עליו להמשיך את השלימות הנעלית ד"שבת" גם למטה, ביום ב' ד"ראש חודש" שביום ראשון בשבוע, קיום התורה ומצוות בהגבלות דזמן ומקום (ועד"ז בימים שלאחרי זה, ד"שבת מיני' מתברכין כולהו יומין").

. . התוכן והלימוד המיוחד בקביעות שנה זו שיום הראשון דר"ח אלול הוא ביום השבת, ויום השני דר"ח אלול הוא ביום ראשון: בקביעות זו מודגש ומתבטא שעבודתו של יהודי - ובפרט כשהוא קשור עם "ראה וגו'" (כנ"ל) - צריכה להיות באופן דמלמעלה למטה.

וטעם הדבר - כי לאמיתו של דבר, מציאותו האמיתית של יהודי הוא הרי למעלה באין ערוך לא רק מכל גדרי הזמן והמקום (שנבראו ביום ראשון), אלא גם מ"סדר זמנים" (שביום השבת), וכיון שכן, הרי גם כאשר יהודי צריך לעבוד את עבודתו בתורה ומצוות דוקא בגדרי הזמן והמקום, הרי תיכף בתחילת הענין הוא (יורד ו)

נמצא ב"סדר זמנים" - המצב דיום השבת, ולאחרי זה ממשיך את הגילוי שמלמעלה - גם למטה, ביום הראשון וכו', שזהו סדר העבודה מלמעלה למטה.

. . ועפ"ז נמצא, שהתוכן המיוחד של עבודת חודש אלול שנתבאר לעיל הוא בהדגשה יתירה בקביעות שנה זו - שראש והתחלת החודש מתחיל ביום השבת, שבזה מודגש שמציאותו האמיתית של יהודי ("אני") היא מלכתחילה בתכלית השלימות, בבחי' שבת, ע"ד השלימות ד"חמשה" שבחודש אלול.

בכל האמור נוסף גם בעמדנו בסיום וגמר חודש מנחם אב, שאז נעשית השלימות דכל עניני החודש.

ובפרט שזהו ר"ח אלול, שהוא חודש החשבון של השנה שלפני זה (שבכללות השנה יש את המעלה שהיא שנת "נפלאות אראנו"), והכנה לראש השנה דשנה הבאה (לאחרי שיש את הנתינת כח של כל ראשי השנים שלפני זה, ובפרט דשנת "נפלאות אראנו").

והכנה זו התחילה כבר לפני ט"ו ימים - בט"ו במנחם אב, וכמנהג ישראל שכבר מאותו יום (שמאז יש הוספה מיוחדת בכל עניני לימוד התורה, "מאן דמוסיף יוסיף" - "מוסיפין חיים על חייו") מאחלים "כתיבה וחתימה טובה", ועד שבזה נכלל גם "גמר חתימה טובה", שמזה מובן הקשר והשייכות דחודש מנחם אב (וכל עניניו) לעבודת חודש אלול.

ואף שענין החתימה מתחיל רק לאחרי ראש השנה, הרי ידוע שמזלו של חודש מנחם אב הוא מזל ארי', שהוא ר"ת אלול ראש השנה יום הכיפורים הושענא רבה, שבהושענא רבה הוא הזמן ד"גמר חתימה טובה".

ולפני זה - ר"ח מנחם אב, וכל הימים שלאחרי זה, עד ליום התשיעי, כידוע שהכוונה והתכלית האמיתית של ימים אלו היא שיהפכו לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

וכפי שרואים שחודש מנחם אב קשור עם הענין ד"ארי'" (כנ"ל), וע"י עבודת בני ישראל נעשה שינוי השם ל"ארי'" דמעליותא - "עלה ארי'" (עד "ארי' שאג מי לא יירא"), שתכלית החורבן היא העלי' הבאה עי"ז, וכמודגש שם בהוספה ושינוי בשם החודש ("מנחם אב"), דשינוי השם משנה את המזל.

שממילא ישנה הגאולה בפועל, וענני שמיא בפועל, ביהמ"ק בפועל!

בשעה 1:50 נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות, כשהקהל מנגן "שובה ה'".
לאחרי ברכת בופה"ג ניגנו "זאָל שוין זיין די גאולה", וכ"ק אדמו"ר שליט"א
עודד בידו הק' את השירה, ובהמשך החל לעודד בב' ידיו הק' יחד, בתנועות
עזות ובחזוק רב. הקהל נכנס ל"הילוך גבוה", ושר בשמחה עצומה. הדיבור בעת
ההתוועדות הי' בקול רם.

שיחה א' ארכה כשלושת רבעי שעה, ובה דיבר בכללות על העבודה מלמעלה למטה,
והסביר את ענין העבודה של חודש אלול באופן אחר ("גבוה" יותר) משבוע שעבר.
בסיום אמר שצריכים להשפיע את הענין ד"ראה אנכי וגו'" גם על אחרים - החל
מבני ביתו, ואף באם "עס לייגט זיך ניט ביי עם אַפּ אין שכל" [= זה לא מונח
אצלו בשכל] באמת לאמיתו - הרי בני ביתו "דאַרפן ניט ליידין פון דעם" ... [=]
אינם צריכים לסבול מזה] ובודאי יונחו ענינים אלו עכ"פ אצלם, ויהיו אצלם כל
הענינים ד"ראה אנכי וגו'" בתכלית השלימות.

אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמחה דשמח"ת, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בתחילה
בידו השמאלית הק', אח"כ בידו הימנית הק', ושוב בפתאומיות החל לעודד בב'
ידיו הק' יחד, ואח"כ חזר לעודד ביד אחת אך בתנועות מהירות ונמרצות ביותר,
ובעיקר לעבר קבוצת אורחים ממונטריאול ושיקאגו.

שיחה ב' ארכה כמעט חצי שעה, ובה דיבר בעיקר אודות הקשר דעניני השבת
(פרשת השבוע, הפרק בפרקי אבות, הסמיכות לט"ו מנחם אב וכו') לגאולה
האמיתית והשלימה. בהמשך אמר שבגאולה העתידה לא ישאלו אף א' אם רוצה
לצאת מהגלות או לא, ואף שהיו בעבר גאולות פרטיות וכלליות, ובמיוחד בסיום
שנה זו - וכמו הגאולה דיציאת אלפים ורבבות מאחב"י מהמדינה ההיא, שכוללת
את ליובאוויטש, ליאזנא ומוסקבה עיר הבירה, ששם התקיים (ובאופן דפועלה

נמשכת) כינוס השלוחים מכמה ארצות שהם "שלוחי חב"ד" - עדיין אין זה הגאולה האמיתית והשלימה, והתבטא ש"ארו עם ענני שמיא" ביחד עם כל השלוחים וכל השלוחות וכל אשר להם. באמצע אמר שהקהל עונה "אמן" על אמירת "לחיים" של (עכ"פ) כמה מהנוכחים, ועוד ועיקר - שהגאולה באה תיכף ומיד ממש בשבת זו בעת ההתוועדות, ובמילא כל הקהל עונה "אמן" על הגאולה שתבוא לא בעוד שני רגעים, אלא מיד ברגע הבא, והמשיך לומר בקול רם - שממילא ישנה הגאולה בפועל, וענני שמיא בפועל, ביהמ"ק בפועל (והקהל הי' דרוך...

בפעם האחרונה אמר "בפועל" בקול רם, והרבה חשבו שהשיחה הסתיימה וענו "אמן", אך כ"ק אדמו"ר שליט"א המשיך לדבר עוד 20 דקות, וכשסיים את השיחה בקול רם במילים "גאולה ע"י משיח צדקנו", ענה כל הקהל "אמן" בחוזק רב.

בתוך הדברים (בחלק האחרון של השיחה), הזכיר את הרמב"ם "הלכות ימות המשיח ומלחמותיהם", ובקשר לגאולה אמר שחוזרים על זה שוב ושוב ("איבער'חזרין נאכאמאָל") - אפילו מאה פעמים, עם כל הפירושים שבדבר. אחרי שיחה זו ניגנו "שישו ושמחו בשמחת הגאולה", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בחוזק.

בשיחה ג' הורה להמשיך בקיום ההחלטות בפועל ולפרסם את כל עניני אלול - אחרי שיחה זו התקיימה חלוקת המשקה.

היו 12 קנקנים ובין העולים היו: א' שלקח עבור כנס הבוגרים בבית הספר למלאכה סניף יבנה - רחובות, אה"ק; הת' שמעון שי' בן הרוש - עבור התוועדות ח"י אלול בבית הספר למלאכה; ר' משה שי' אדרעי - עבור בית חב"ד קרן המצוות מטעם בית הספר למלאכה כפר חב"ד ופתיחת שנת הלימוד; ור' יונתן שי' ביגס - עבור התוועדות עם הסנטור מר יוסף שי' ליברמן ביום ראשון. חרי חלוקת המשקה, החל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביי הרלוי"צ ז"ל. אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:50, ולאחרי' נעמד כ"ק אדמו"ר שליט"א לתפילת מנחה.

(מתוך דברי משיח תנש"א ח"ז, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

צריכים להשפיע
את הענין ד"ראה
אנכי וגו'" גם על
אחרים - החל
מבני ביתו, ואף
באם "עס לייגט זיך
ניט ביי עם אָפּ אין
שכל"

להיות

רבנים ומשפיעים מדברים
ומתוועדים על הבכ"ן שבשיחה

לא מספיק לשמוע, צריך "לראות"!

הרב **מנחם שי כהן** רב קהילת באר שבע ומרבני 'מכון הלכה חב"ד

הקטע המפורסם של שיחת 'דבר מלכות' ראה, הוא ללא ספק ההוראה הברורה אודות פרסום בשורת הגאולה, (קטע שלם המודגש בשיחה):

"להכריז ולפרסם בכל מקום - בדברים היוצאים מן הלב - שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאור"א מישראל "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה".

ניתן לשים לב, כי הרבי שליט"א מלך המשיח אינו מזכיר אודות הפצת בשורת הגאולה בצורה הרגילה - "הנה זה בא", "לא לתר לגאולה" וכיו"ב, אלא משתמש בביטוי מיוחד הלקוח פרשת השבוע: "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה". והדגש הוא: "לראות", "היום ממש רואים".

וכפי שהזכיר הרבי שליט"א במהלך השיחה, שזעקת ה"עד מתי" כלפי הקב"ה היא, "שלא מספיק ששומעים (ומבינים) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", אלא צריכים לראותו בעיני בשר". כלומר, לא מספיק אמתנו הידועה וההבנה שהנה משיח בא, אלא אנו רוצים לראות זאת בפועל.

ראה - זה העבודה שלנו!

אבל יש כאן נקודה עמוקה יותר, שקשורה לעבודה שלנו כעת בעמודנו על "סף הגאולה". כדלקמן.

העבודה שלנו
בזמן הזה היא
לעבוד "לראות"
גאולה. משיח
יהיו דבר שנחיה
את זה ונראה
את זה מול
העיניים.

מבואר בחסידות (ראה באריכות מאמר "פדה בשלום" תשי"ג) שראיה פועלת התאמתות אצל האדם, עד כדי כך שא"א להתוכח איתו על מה שהוא ראה. והמענה לכל פקפוק שיאמרו לו על מה שראה, תמיד יהיה - "אני בעצמי ראיתי". בשונה משמיעה והבנה ששם לא נשמע משפט בסגנון של "אני בעצמי הבנתי".

ומדוע זה אכן כך? כי ראייה תופסת את עצם "מהות הנפש", ולכן "הראי" הוא לא במקום מסוים כ"א בכל הנפש לזאת לא נשאר שום מקום שיאחז איזה סתירה" (כשם במאמר הנ"ל). כלומר, השמיעה וההבנה קשורים עם מקום וחוש מסויים, אך הראיה שקשורה עם "עצם הנפש", מתפשטת וחודרת בכל

הגוף, ואינה משאירה מקום לספיקות ובלבולים במה שראה.

ובעצם, מוחשיות כזו נפלאה, הרבי שליט"א מלך המשיח רוצה שיהיה לנו בעניני גאולה ומשיח. הרבי שליט"א אומר ב'דבר מלכות', ש'ראה' הוא לשון ציווי. כלומר העבודה שלנו כעת בזמן הזה שעומדים על סף הגאולה, היא לעבוד על כך שנצליח "לראות" גאולה. ומזה מגיעה כל הדרישה ללמוד גאולה ומשיח ולהתבונן בזה, בכדי שגאולה ומשיח יהיו דבר קרוב אלינו - שנחיה את זה ונראה את זה מול העיניים.

לא "בדרך אפשר"...

הרבי מספר (מאמר "לכה דודי" תשי"ד) שפעם חזר הרבי הקודם על מאמר של הרבי הרש"ב נ"ע בפניו, ועל ענין מסוים שהרבי הרש"ב אמר במאמר שהוא "בדרך אפשר", אמר זאת הרבי הקודם בפשטות כענין וודאי. אמר לו הרבי הרש"ב, הרי אמרתי זאת "בדרך אפשר"? ענה לו הרבי הקודם, מה שאצלך בדרך אפשר אצלי זה וודאי!

לפעמים מצד ההתגשמות שלנו, קורה לנו בדיוק הפוך. דברים שהרבי שליט"א מלך המשיח אומר אותם באופן הוודאי והמוחלט ביותר, הופכים להיות אצלנו "בדרך אפשר"... וזה בדיוק הנקודה שהרבי רוצה מאתנו "שנראה גאולה", שיהיה אצלנו וודאות בכך שהרבי שליט"א מגיע וגואל אותנו ברגע זה ממש, שכל עניני הגאולה יהיו אצלנו במוחש כמו ראייה גשמית ממש.

[מעניין לציין שביטויים מפורשים יותר בענין זה, מוצאים אנו בשיחות הק' של חורף תשנ"ב - "שיבינו יראו וירגישו בפשטות ממש בגשמיות העולם - את

הגאולה האמיתית והשלימה", אך וודאי שתביעה זו מופיעה כבר בשיחת אלו של קיץ תנש"א, אמנם בביטויים אחרים.]

ניתן לקשר את כל האמור לשיחת הד"מ של שבוע שעבר, בה הרבי שליט"א מבאר באריכות אודות מעלת הדפסת ספר התניא בכתב ברייל לעיוורים. ומבאר שגם עכשיו ברגעי הגלות האחרונים, ע"י עיסוקם של העיוורים בלימוד חסידות, ירפא אותם הקב"ה ויוכלו לראות.

וניתן לקחת את הדברים כלפינו: גם אנו ש"עיוורים" לעת-עתה ולא רואים את הגאולה במוחש, ע"י שנעסוק בלימוד חסידות ולימוד עניני גאולה ומשיח כדבעי, ייפקחו עינינו ונתחיל "לראות" גאולה. וכמובן שהרבי שליט"א עוזר לנו בשיחות ה'דבר מלכות' המופלאות, ובכל שיחה מראה לנו את הנפלאות שמתרחשים ברחבי העולם, אם זה קריסת משטרי הרוע ואם זה יציאתם של יהודי רוסיה לחירות וכיו"ב.

מי שרואה גם יפרסם!

עכשיו גם ניתן להבין, מדוע ההוראה משיחה זו (ובאריכות יותר בשיחה של שבוע הבא ושל אחריו) היא "לפרסם בכל מקום ומקום" את בשורת הגאולה וההוספה של הרבי שליט"א "בדברים היוצאים מן הלב".

כאשר חסיד כ"כ חדור בגאולה ומשיח, עד שהוא באמת "רואה" את עניני הגאולה, אז הוא יכול להגיע ליהודי אחר ו'לפרסם' אצלו את הענין וזה ייקלט בו. על-דרך המבואר בחסידות אודות ההתבוננות בצבא השמים, שרואים כיצד כולם משתחוים לה', וכיצד החמה הולכת ו"משתחוה" כלפי מערב, שזהו מצד ש"שכינה במערב".

אזי, כמו אדם שרואה את כל השרים והעבדים משתחוים למלך, גם אם מעולם לא ראה את המלך ואין לו הבנה והשגה בזה, תיפול עליו אימתה ופחד מעצם זה שרואה כיצד כולם משתחוים למלך.

כך גם אצלנו, כאשר יהודי מבחין מסתכל עלינו ורואה כיצד אנחנו כ"כ חדורים באמונה וציפייה לגאולה, כיצד זה מוחשי אצלנו עד שאנחנו "רואים" גאולה. זה פועל אצלו הזוה והבנה שמדובר כאן על משהו אמיתי. ולכן, בכדי לפרסם ולהצליח להעביר מסר, צריך לראות גאולה ולהתבונן בכל הנפלאות שעליהם מדבר הרבי שליט"א מלך המשיח בשיחות הד"מ.

.....
המשך מעמוד 18

עכשיו - אין בלתי אפשרי!

הרה"ח יוסף יצחק שי סגל, משפיע ביש"ק חח"ל נצרת עלית, אה"ק

שיחות הדבר מלכות של שבת פרשת עקב ושבת פרשת ראה תנש"א הינן שתי שיחות המשתלבות זו בזו, ומאירות באור חדש ומיוחד את העבודה של חודש אלול בתקופתנו; ובכלל - את אופן העבודה המיוחד לתקופה זו של סף הגאולה.

דוקא בכח עצמו

הרעיון הראשון והבסיסי המודגש בשיחות אלו - בש"פ עקב, וכן בתחילת השיחה של ש"פ ראה - הוא שעיקר ענינו של חודש אלול, "אני לדודי ודודי לי", הוא העבודה מלמטה למעלה, בכח עצמו.

בעצם, ענין זה של עבודה בכח עצמו הוא יסוד בחסידות חב"ד, ונקודת החילוק בין חסידי חב"ד לחסידי פולין:

מסופר, שלאחר שתלמידי הרב המגיד חילקו את איזורי הפעילות ביניהם, ביקש רבי שלמה מקרלין את רשותו של אדמו"ר הזקן לעבוד בעיירות שהיו תחת הטריטוריה של אדמו"ר הזקן. כתנאי לנתינת הרשות, דרש אדמו"ר הזקן שלושה תנאים, והשלישי שבהם היה - שרבי שלמה לא יחנך את מושפעיו בשיטה של "צדיק באמונתו יתְּהַי", לסמוך רק על הצדיק, אלא ידרוש גם את העבודה בכח עצמו. רבי שלמה הסכים לשאר התנאים, אבל את התנאי הזה - לא היה מוכן בשום אופן לקבל.

חסידי פולין הדגישו תמיד את מעלת העבודה באופן זה, שהצדיק הוא המרומם את המקושרים אליו, גם מבלי עבודתם האישית. פתגם מחסידי פולין אומר: "יקח נא מעט מים . . והשענו תחת העץ" - אפשר ללמוד רק מעט חסידות, והעיקר הוא להשען על הצדיק. אבל חסידות חב"ד דורשת עבודה בכח עצמו.

כשהמלך יוצא
לשדה, שם כבר
אין לבושים
נוצצים וגילויים
מושכים, אז,
נדרשת עבודה
ויגיעה בכח עצמו
- כדי לרצות
ולהתקרב למלך.

היו לאדמו"ר הזקן שני חסידים, שונים לחלוטין בסגנונם: ר' יקותיאל ליעפלער - שקפץ ואמר לאדמו"ר הזקן שיחתוך לו את הצד השמאלי, היצר הרע. אדמו"ר הזקן השיב לו "ואתה מחיה את כולם", ובכך נתן לו חיים, ואלוקות האירה בנפשו ללא עבודה. לעומתו ר' משה ווילענקער - התייגע במשך שלוש שנים כהכנה ליחידות, ועוד שבע שנים אחריה (כמובא בהיום יום).

והחסידים לא החזיקו מההתפעלות של ר' יקותיאל ליעפלער, שבאה בגילוי מלמעלה; הם החזיקו מעבודתו של ר' משה ווילענקער, שבאה על ידי גיעתו שלו.

כש"ר' חייקל מתפלל" - אפשר להגיע רחוק...

אבל ישנם שני צדדים למטבע: לגילוי מלמעלה ישנם מעלה וחסרון, כמו שגם לעבודה בכח עצמו ישנם מעלה וחסרון. הרבי מתייחס לכך בהיום יום של כ"ט מנחם-אב, ומבאר שכאשר מובילים מלמעלה העבודה היא "גבוהה יותר", לעומת העבודה בכח עצמו שהיא "יקרה יותר". ישנו יוקר מיוחד לעבודה מלמטה, אך היא אכן לא גבוהה כל כך. היא מוגבלת.

לאחד מתלמידי המגיד, רבי חיים חייקל מאמדור, היו חסידים שהתפללו בהתלהבות גדולה. כשהגיעו לאדמו"ר הזקן והראו לו איך מתפללים החסידים של ר' חייקל - בדרגה הרבה יותר נעלית מחסידי חב"ד - הגיב אדמו"ר הזקן: "זה לא שהם בווערים, ר' חייקל בווער בהם".

מצד אחד, אנו רואים שלחסידי חב"ד דוקא ישנה המעלה של העבודה בכח עצמו; ומצד שני, נראה שבגלל זה אנו מפסידים את אותן דרגות גבוהות, שבכוחות עצמנו לא נוכל להגיע אליהם...

ואכן, זו כל הנקודה של חודש אלול - שבו יוצא המלך לשדה. מה קורה כשהמלך יוצא לשדה? בארמון, נמצא המלך בשיא תפארתו, וכל אחד משתוקק ונמשך לראות ביפיו; אבל כשהוא יוצא לשדה, יורד אל העם - שם כבר אין לבושים נוצצים וגילויים מושכים, זה כבר לא כל כך מיוחד... אז, נדרשת עבודה וגיעה בכח עצמו - כדי לרצות ולהתקרב למלך.

לכן ימי אלול הם ימי חול רגילים - כפי שאדמו"ר הזקן מסביר בלקוטי תורה. לכאורה, הוא שואל - חודש אלול הוא זמן שבו מאירים י"ג מידות הרחמים כמו בראש השנה ויום כיפור, ואם כך, אלו היו אמורים להיות ימים נעלים ביותר, כמו יום כיפור?! אלא שבאלול המלך נמצא בשדה. אמנם המלך, אבל לא באופן שגורם משיכה והתרוממות גדולה, אלא באופן של שדה. ביום חול רגיל.

גם בכוחות עצמנו - אין גבול!

וכאן מגיע הרבי מלך המשיח שליט"א בדבר מלכות, ומחולל מהפך עצום. הרבי מדבר על ראש חודש אלול שחל בשבת, ואומר שבעצם אלול מתחיל משבת - מלמעלה למטה! יש לנו כאן חיבור של אלול, עבודה בכח עצמו - עם שבת, גילוי מלמעלה.

כדי לבעור
צריכים
ש"ר' חייקל
יבער בנו"..."
שירומם אותנו
מההגבלות
שלנו! עם
העבודה האישית
שלנו לא נגיע
רחוק...

אנחנו מקבלים את הכוחות הכי גדולים, "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה". ובכל זאת - זה לא נשאר רק מלמעלה, ישנה גם מעלת העבודה בכח עצמו: העבודה עדיין מוטלת עלינו, אלא שבעבודה האישית בכוחנו להגיע אל הדרגות הכי גבוהות. איך באמת? הרי לכאורה - כפי שהסברנו באריכות, וכפי שידעו חסידים בכל הדורות - כדי לבעור צריכים ש"ר' חייקל יבער בנו"..." זקוקים למשהו מלמעלה, שירומם אותנו מההגבלות שלנו! עם העבודה האישית שלנו לא נגיע רחוק...

כמענה לכך מביא הרבי את ראשי התיבות החמישי של חודש אלול - ענין הגאולה, הקשור עם הדרגה החמישית - יחידה שבנפש. כאשר מתגלית היחידה, כאשר יהודי מתרומם למצב של גאולה - הוא יכול להשיג בעבודתו שלו את הענינים הכי נעלים, אלו שיכולים להגיע רק מלמעלה, וכלל אינם נתפסים בכח עצמו. וזהו החיבור המושלם: גם כשיהודי עובד בימות החול הרגילים, בכוחותיו שלו, הוא מתחיל עם שבת - "א שבת'דיקער איד", בלשונו של הרבי. בעבודתו הרגילה בימות החול מורגש שהוא שייך בעצם לשבת.

למעשה: התמודדות ברוח הגאולה

כשמחפשים להוריד את הענין ולקרב זאת מעט יותר למעשה, מבחינים שזה בעצם מה שהרבי דורש מאיתנו תמיד.

אני הרי מכיר
אותו מ-770,
והוא היה עוד
סתם 'בטלן'...
ואכן, ההצלחה
אינה בכוחו, היא
בכוחו הלא-
מוגבל של הרבי

כאשר הרבי פונה לחסיד ומטיל עליו שליחות - הרבי כמובן נותן לו כוחות עצומים. אבל האם זה אומר שהרבי חסך ממנו את העבודה, המאמץ, ההתמודדות? ודאי שלא. כאשר חסיד יוצא להפוך איזו עיר בשליחות הרבי מצפים לו הרבה קשיים. אדמו"ר הזקן אמר שיכול היה לשרוף את כל פטרבורג, וכך להיפטר מהמאסר - אבל לא זו הדרך, צריכים הרבה עבודה עם ובגדרי העולם.

אבל לאידך, האם זה אומר שעבודת החסיד היא בכח עצמו בלבד, והוא יכול להגיע רק למה ששייך אליו? גם כאן, ודאי שלא. לאחר ההתמודדות והעבודה שלו, הוא יגיע להצלחה מפתיעה שלגמרי לא בערך לכוחותיו! אפשר להסתכל על שליח מצליח ולומר: "אני הרי מכיר אותו מ-770, והוא היה עוד סתם 'בטלן'... איך הוא שייך לדברים כאלו?" ואכן, ההצלחה אינה בכוחו, היא בכוחו הלא-מוגבל של הרבי!

ר' ניסן מאנגעל עבד בתרגום ספרי קה"ת לאנגלית. פעם קיבל מהרבי דרישה מפתיעה - לתרגם את המחזור לאנגלית בתוך פחות משלושה חודשים. הוא כתב לרבי שזה בלתי אפשרי, והרבי השיב: "עכשיו, אין דבר שאי אפשר!" ואכן, הוא עבד יומם ולילה והצליח לסיים. האם זה אומר שהרבי נטל ממנו את העבודה והמאמץ, והפך אותו למלאך? אדרבה - הוא היה צריך לעבוד כל היום וכל הלילה. אבל כל העבודה נעשתה והצליחה בזכות הנתינת כח מהרבי, שבזמנו אין בלתי אפשרי!

גם אצלנו, בתקופה שלנו, הרבי לא חוסך מאיתנו עבודה ומאמץ. עם כל הגילויים הנפלאים של התקופה - שנמצאים בזמן השיא, הכל מוכן לגאולה והשולחן כבר ערוך לסעודת שור הבר ולויתן - היצר הרע לא הפסיק לעבוד. הוא פעיל כמו תמיד, ישנן התמודדויות וצריכים להילחם כמו בכל השנים. ואולי העבודה בכח עצמו אפילו נדרשת יותר, דוקא בשל ההתמודדות של זמננו, כאשר לא רואים את הרבי...

אלא מה? כאשר תמים צריך להלחם היום בהתמודדות רגילה ופשוטה מחיי היום יום - להתגבר על מחשבות זרות, או לשבת וללמוד בסדר - העבודה על כך נעשית ברוח כל הדרישות של הרבי והביטויים בשיחות הדבר מלכות.

האם 'חיצון' יכול לפרסם?!

בסעיף י"א בדבר מלכות השבועי מורה הרבי שליט"א מה"מ לפרסם את צורת העבודה של החדרת הגאולה בכל ענייני העבודה. וכן לפרסם שהקב"ה אומר ע"י עבדיו הנביאים 'ראה אנכי נותן...ברכה' ועד שרואים כבר היום את ברכת הגאולה האמיתית והשלימה.

ולאחמ"כ מוסיף בתוך סוגרים מרובעות שהפרסום הנ"ל צ"ל גם ע"י אלו שהעניין עדיין לא נקלט (בשלימות) בהבנה והשגה שלהם. כי אף אחד בסביבתם לא אשם בזה כו'. ובודאי שע"י זה יתקבלו הדברים בפנימיות גם אצל המפרסם.

ולכאורה, פרסום בדרך כזו, שהתחלתו הוא אף שהעניין לא נקלט אצל המפרסם בשלימות, הרי הוא היפך ענינו של פנימי, שבכל דבר שהוא עושה, ה"ה מונח בזה לגמרי. נוסף על כך, הרי ניכרים דברי אמת, וכן להיפך, כשאדם אינו חדור בעניין מסוים, הרי רואים זאת עליו. ולכן, פרסום באופן זה יכול לכאורה רק להזיק, ובטח שלא לגרום שיוחדר העניין אצל השני בפנימיות.

ויש לומר הביאור בזה, ובהקדים עניין נוסף הדורש ביאור:

ישנם שיחות רבות בהם מורה הרבי שליט"א מה"מ לפרסם כל מיני עניינים, ולא אומר שהפרסום צריך להיות גם ע"י מי שלא נקלט אצלו בפנימיות, ומדוע דווקא כאן מודגש ענין זה? אלא שצריכים לומר שיש קשר בין הדגשה זו לתוכן השיחה זו דווקא.

הנקודה אותה רוצה הרבי שליט"א מה"מ להעביר במשך כל השיחה היא שה'אני לדודי' של יהודי חדור ב'ראה אנכי', בראיה וההכרה בנקודת ה'אנכי' שניתנה בפנימיותו של כל יהודי. וממילא כאשר מדובר בעניינים של קדושה, על היהודי לדעת שבעצם מציאותו הוא כבר חדור כל כולו עם העניין.

עפ"ז מובן כיצד דורשים מיהודי לפרסם אף שלא נקלט אצלו העניין בפנימיות. כיון שיהודי יודע שבעצם מציאותו קשור הוא עם הקב"ה, הרי אין זה משנה אם הוא מרגיש זאת או לאו, הוא כבר פנימי, חי וחדור בעניין, ומה שנשאר לו זה רק להאמין בזה ולהפיץ זאת הלאה.

וברגע שהיהודי מאמין שהמילים אותם הוא מפרסם עכשיו, הם מילים שהוא עצמו כבר חי בהם בעצם מציאותו, הרי 'ניכרים דברי אמת', והדברים נקלטים ופועלים פעולתם, כולל אצל המפרסם שהדברים נקלטים אצלו בפנימיות.

הת' לוי"צ שי' קעניג
ישיבת תורת"ל בית שמש

הערות שוליים שלא נדפסו בסה"ש

בשיחה השבועית כפי שנדפסה בספר התוועדויות תשנ"א ח"ד ישנם שתי הערות נוספות הנותנות הרחבה בנושאי השיחה, שלא נמצאות בספר השיחות תנש"א ובספרי הדבר מלכות שנדפסו בלה"ק,

וז"ל ההערות:

הע' 90 : להעיר, שגם בהגאולה האמיתית והשלימה עצמה (שכוללת כל הגאולות שלפנ"ו, החל מיצי"מ*) יש חיבור ב' המעלות דמלמעלה למטה (כלי גבול) ומלמטה למעלה (עבודת האדם): הגאולה ממצרים היא מלמעלה למטה, "נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו וגאלם", באופן של דילוג, שלא בערך למצבם ועבודתם בגלות מצרים (שנעשו מציאות חדשה). והגאולות שלאח"ז (בכל יון מדי ופרס) הם מלמטה למעלה, ע"י ובהמשך למצב ועבודת בני"י בגלות. ובגאולה האמיתית והשלימה יהיו ב' המעלות גם יחד: גילוי מלמעלה באופן נעלה יותר מהגילוי דיצי"מ, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (כנ"ל הערה 12), וביחד עם זה, "תלוי במעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות (תניא רפל"ז).

*ולכן מזכירין יצי"מ גם לימות המשיח, שנאמר (פרשתנו טז, ג) "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך", "להביא לימות המשיח" (ברכות ספ"א - במשנה).

ולהעיר, שגם יצי"מ כוללת כל הגאולות שלאח"ז, אלא, שיצי"מ היא הכלל שלפני הפרטים, והגאולה האמיתית והשלימה היא הכלל שלאחרי הפרטים (כלל ופרט וכלל), שהוא באופן נעלה יותר.

הע' 116: להעיר, ש"יהונתן", י-ה נתן, מורה על ההמשכה מלמעלה ל"דוד", ספירת המלכות, ועי"ז מתגלה אמיתת הענין דבלי גבול (גם מצד גדרי המטה) - "עד דוד הגדיל" (ע"ד האמור לעיל (ס"ה) בפירוש "אני לדודי ודודי לי", "אינו זו לעולם").

וניסיתי לברר עם כו"כ מהאנשים שהתעסקו בשעתו עם ההנחה וההדפסה של השיחות ולע"ע לא מצאתי מישהו שזוכר את הענין בכלל, וכן האם היתה הגהה נוספת של הרבי מלך המשיח שליט"א בה נוספו הערות אלו. ובגיליון כפר חב"ד של שבוע פר' שופטים תנש"א נדפסה השיחה ללא הערות אלו.

ואשמח אם מישהו מקוראי הגיליון יוכל למצוא את הקונטרס המקורי או לברר את הפרטים הנוגעים להערות אלו.

הת' יוסף שמחה שי' גינזבורג
תות"ל המרכזית 770 - בית משיח

קירוב יהודים - ע"י ההתקשרות לנשיא הדור

בד"מ של השבוע (ס"ט) אומר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח "שעבודת האדם באופן שלמעלה ממדידה והגבלה לאמיתתה ובשלימותה שייכת רק בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שנשמתו היא בחינת היחידה דכללות ישראל ועל ידו מתגלית בחינת היחידה הפרטית (ניצוץ משיח) דכאו"א מישראל וכו'".

וראיתי להעיר שגם מכאן ניתן ללמוד שהדרך לקרב יהודים לתו"מ (ובפרט כאלו שעליהם נאמר "אע"פ שחטא ישראל הוא" - הוא) זה דווקא ע"י שמביאים אותם לרבי - "נשיא הדור" (ש"הוא המשיח שבדור") כי דווקא "על ידו מתגלית בחינת היחידה הפרטית דכאו"א מישראל" כפי שאומר הרבי בשיחה.

ולא באתי אלא להעיר.

הת' יעקב שי' פיחה
שליח בתות"ל סינסנטי

"כל הנותן בעין יפה הוא נותן"

בדבר מלכות השבוע (ס"ב) הרבי שליט"א מלך המשיח מפרק את כל הפסוק הראשון של פרשת ראה, ומבאר שהפסוק מורה על סדר העבודה באופן של

מלמעלה למטה; ובמילה "נותן" מבאר: "מלמעלה למטה, ו"נותן" דייקא, "כל הנותן בעין יפה הוא נותן".

ויש לדייק מה מוסיף הפרט של "כל הנותן בעין יפה הוא נותן" בהבנה שמדובר פה דוקא על ענין שהוא מלמעלה למטה?

וגם אם נרצה לומר שהרבי מלך המשיח שליט"א רוצה להביא את כללות הגדר של נתינה מהגמרא - "מאן דיהיב מתנה, בעין יפה יהיב", א"א לומר כן, שהרי זה מובא פה רק בדרך אגב - שכאשר נותנים (מלמעלה למטה) נותנים בעין יפה, אך אין כאן תוספת הבנה מדוע משמעות המילה "נותן" היא מלמעלה למטה.

אבל, מלשונו הק' משמע שמטרת המשפט היא כן לתת תוספת הבנה במילה "נותן".

ואולי יש לומר, שזה מוסיף פרט בגילוי מלמעלה למטה - שאין זו רק נתינה רגילה, אלא ששלימות הנתינה היא כשנעשית "בעין יפה"; כלומר - שלא בערך לאדם המקבל המתנה, אלא בהתאם לעינו היפה של הנותן. וזהו ענינו של הגילוי מלמעלה למטה, שהוא שלא בערך לאדם העובד.

[וע"ד מה שמבאר בהמשך השיחה (ס"ה), שה"דודי" הב', שבפסוק ("ודודי לי") הוא נעלה יותר מ"דודי" הא' שבפסוק ("אני לדודי"), מכיון שמגיע מלמעלה ואינו בערך להגבלת האדם; ואולי אפשר לקשר זה לנדר"ד, ש"דודי" הא' הוא מה שנמשך בנתינה רגילה, ו"דודי" הב' הוא מה שנמשך בנתינה בעין יפה].

הת' יוסף יצחק שי' טריאסטר
ישי"ק חח"ל צפת עיה"ק ת"ו

המושך מעמוד 10

[כמובן, שגם אם עדיין אין האדם "רואה" למול עינו את הגאולה באופן המושלם ביותר, זה לא פוטר אותו מלפרסם את בשורת הגאולה (כפי שמובא בד"מ של שבוע זה), רק שכל הנ"ל מסייע לעבודה].

לסיום, ניתן אולי לומר על דרך הרמז. שדוקא בשיחות הקשורות עם 'חודש אלול', הרבי שליט"א מעורר על הפרסום אודות נבואת הגאולה, ושיש בדורנו "שופט יועץ ונביא הדור". היות שבחודש אלול "המלך בשדה", וכך גם הרבי שליט"א מלך המשיח יוצא לשדה - לכל העם, ומורה לנו לפרסם קבל עם ועולם אודות הגואל והגאולה!

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

פירוש "להנאתך ולטובתך"

(גליון מ' מדור צ"ט)

בגליון ש"פ ואתחנן במדור צריך עיון, הוקשה על מה שמבאר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (דבר מלכות ש"פ ואתחנן תנש"א ס"ד) בנוגע לכפל ד"לך לך": "לך" (למ"ד בסגול וכ"ף בשווא) פירושו הליכה, ו"לך" (למ"ד בשווא וכ"ף בקמץ) פירושו "להנאתך ולטובתך"; ועל כך מוסיף בסוגריים: "די"ל שכולל גם הנאת וטובת גאולתו מאור כשדים". והוקשה, מה פירושו של המשפט בסוגריים, ומה הקשר למבואר אודות הכפל ד"לך לך".

ונראה אולי לומר בדרך אפשר:

בכפל הלשונות בשאר הפסוקים שמביא אודות הגאולה - ב' המילים שבכפל מורות על גאולה, כגון "פקוד פקדתי" - שב' המילים מורות על גאולה, וכן "נחמו נחמו" וכו'.

משא"כ "לך לך", שלכאורה נראה שרק "לך" מורה על גאולה, מפני שפירושה הליכת אברהם מאור כשדים - שהיא גאולתו; משא"כ אודות "לך", שרש"י מפרש "להנאתך ולטובתך, ושם אעשך לגוי גדול, כאן אי אתה זוכה לבנים, ועוד שאודיע טבעך בעולם" - שמזה משמע שהמילה "לך" לא מורה על גאולה, אלא רק על הטובה שתגיע לו ע"י שילך לארץ, שיוולדו לו בנים ויגדל שמו.

ולכן מבאר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שבפירוש רש"י - "להנאתך ולטובתך" - נכללת גם טובת גאולתו מאור כשדים (ולא רק הטובה שבהליכתו "אל הארץ אשר אראך"), ולכן מובן שגם המילה "לך" מורה על גאולה.

הת' **מנחם מענדל שי ברגר**

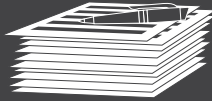
ישי"ק תות"ל נתניה

מראי מקומות

מקורות נבחרים להרחבת העיון
בנקודות שנתבארו בשיחה

- בס"ב: האגדה במסכת מו"ק ובהע' 23 ובושה"ג. בביאור סיפור זה ראה לקו"ש ח"א ע' 283. התועדויות תשר"מ ח"ב ע' 702. התועדויות תשמ"ו ח"ג ע' 346. ובד"ה ראה אנכי תשמ"ח.
- וע"ד המבואר בהע' ראה בלקו"ש ח"ל ע' 18 ובהע' 32. ובתו"מ השי"ת ח"א ע' 184 מקשר הביאור זה עם ענין ההתקשרות. ושוהו בכוחו של רשב"י ראה בלקו"ש ח"ט ע' 235 הע' 8. ובסה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 461 הע' 139. ובתו"מ תשי"א ח"ב ע' 81. ואודות הקללה שנהפכת לברכה ראה בלקו"ש ח"ט ע' 133.
- בס"ג: החילוק בין חודשי הקיץ והחורף ובהע' 29. בלקו"ש ח"ט ע' 158 מבאר החילוק שבין פסח לאלול, ושאעפ"כ אלול נמשך ע"י חה"פ. ושם ע' 162 מבאר בארוכה ב' סוגי חשבון שבחודש אלול - על שנה שעברה, וההכנה לשנה החדשה. ולהעיר גם מסה"מ מלוקט ח"ג ע' פא. שם ח"ד ע' קצג.
- בס"ה: אתערותא דלעילא שע"י אתעדל"ת. ראה בלקו"ת הנסמך בהע' 44. ובביאור ג' הסוגים שבאתעדל"ע - א. שע"י האתעדל"ת. ב. ממקום שאין אתעדל"ת מגעת שם. ג. חיבור שניהם יחד. בסה"מ מלוקט ח"ג ע' צב ואילך, שם ח"ו ע' כד ואילך. ובלקו"ש ח"ט ע' 49 ובהע' 14.
- בס"ו: הקשר בין פ' ראה לאלול. נתבאר גם בד"ה אני לדודי תשכ"ז. ואודות הקשר להפטרה המבואר בהע' 70. ראה בד"ה ושמי כדכד תשל"ו.
- בס"ז: מעמד ומצב של שבת. בביאור החילוק בין ימי החול לשבת, וכאשר מתעלה למצב של שבת כולם רואים 'א שבת'דיקער איד' בהתועדויות תשמ"ב ח"ב ע' 566 ואילך. ולביטוי זה ראה גם בהתועדויות תשמ"ב ח"ג ע' 1425.
- בס"ח: שבת מקדשא וקיימא. ראה (בנוסף להמבואר במעלת השבת בד"מ עקב ס"ה, ולהעיר ששם נתבאר מעלת ב' דר"ח, ואילו כאן נתבאר מעלת א' דר"ח) הנסמך בזה במדור זה גליון לד לפ' חוקת.

לסיכום

סיכום מהלך השיחה בקצרה

סעיפים א ד

השאלה: מלמעלה למטה או מלמטה למעלה?

פרשת ראה נקראת בזמן השייך לחודש אלול, ולכן מוכרח להיות קשר ביניהם. ולכאורה, הם הפכיים: אלול ענינו העבודה מלמטה למעלה; ופרשת ראה ענינה ההמשכה מלמעלה למטה (ס"א) - וכמרומו גם בכל פרטי מילות הפסוק "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה". ואיך משתלבים יחד? (ס"ב)

[אפשר היה לומר, שחודש אלול כולל את שני סוגי העבודה - הן מלמטה למעלה, והן מלמעלה למטה - ולכן פרשת ראה (שנקראת בשבת שלפני חודש אלול, ושייכת לימי הקיץ שענינם מלמעלה למטה) קשורה בעיקר לחשבון הנפש על העבודה למעלה למטה (ס"ג). אבל יש לחפש את הקשר של פרשת ראה גם לעבודה מלמטה למעלה, עיקר חודש אלול (ס"ד)].

סעיפים ה ח

הביאור: כבר במלמטה למעלה כמו המלמעלה למטה

מכאן חותר לנקודה העיקרית בשיחה: ענינו של חודש אלול (אינו רק העבודה בקו אחד, אלא) הוא בעיקר - חיבור שני הקווים: שגם עבודת האדם מלמטה למעלה תהיה למעלה מהגבלה, כמו הגילוי מלמעלה למטה (ס"ה).

וענין זה מודגש:

בפרשת ראה שקוראים בזמן זה - שמדגישה את חיבור שני הקווים, ואמרת ליהודי שכהקדמה לעבודתו מלמטה למעלה ניתנת בפנימיותו בחי' "אנכי", מלמעלה למטה (ס"ו);

ובפרט בקביעות זו, בראש חודש אלול שחל בשבת - שמדגישה שיהודי ניגש גם לעבודה מלמטה למעלה באופן של שבת (ס"ז) (ויותר מזה: בחלק מהענינים בשבת זו מתייחסים רק לשבת, שלמעלה מהעולם, וכלל לא מזכירים את ראש

חודש, השייך לעולם. ולאחר שמתרוממים למצב שבתי כזה, שלמעלה מכל שייכות לעולם - ממשיכים את מעלה זו גם בראש חודש, בעולם (ס"ח).

סעיפים ט"ו

הקשר לזמן: עבודה שלמעלה מהגבלה כמו בגאולה

עבודת האדם למעלה מהגבלות, עליה דובר עד כאן, שייכת באמת רק בגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן, עבודה זו מודגשת במיוחד בתקופתנו - שבה נסתיימה העבודה וראו נפלאות הקשורות לגאולה, וממילא מוכרחים לראות כבר את משיח (ס"ט) [וכפי שרואים בפרטי עניני יום זה: יום השבת - הקשור לגאולה; ראש חודש - המסיים את הענינים הבלתי רצויים של חודש אב, ומביא את נחמת הגאולה; וכן רואים את עניני הגאולה בפרשה, בהפטרה ובפרשה שיקראו במנחה] (ס"י).

סעיפים י"ב

לפועל: פרסום נבואת הגאולה

ההוראה לפועל: לפרסם אודות עבודת חודש אלול באופן שחדור בגאולה, ואודות נבואת הגאולה תיכף ומיד ממש. פרסום זה צריך להיעשות גם ע"י מי שטוען שעדיין לא קלט בעצמו את הענין בשלימות (ס"יא).
ומהדיבור על כך נגיע לגאולה בפועל ממש (ס"יב).

בנקודה

חודש אלול, "אני לדודי ודודי לי", נתפס במבט ראשון כחודש שמדגיש את העבודה צעד אחר צעד, מלמטה למעלה, בגדרי התחתון ובהגבלותיו; וזהו אכן עיקר ענינו.

אך כאשר חודש זה מתחיל בשבת - אנו לומדים שאכן יש לפתוח בעבודה מלמטה למעלה, אך לא בגדרי התחתון ובהגבלותיו אלא מלכתחילה באופן השבתי, הנעלה, הבלתי-מוגבל. גם העבודה מלמטה מקבלת צביון של מלמעלה למטה.

במיוחד, הדברים אמורים בתקופה הגאולתית בה נמצאים - רגע לפני הגאולה, בה תקבל העבודה שלנו תמיד את הצביון המיוחד של מלמעלה למטה, למעלה מהגבלות.

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

אינו זו לעולם", דהיינו שמורה על ענין הנצחיות.

ויש לעיין, דהנה לכאורה המילה "לי" מורה על הנצחיות, כאשר מילה זו מדברת אודות הקב"ה (כמפורש במקורות שצויינו בהערה 45).

וצריך ביאור כיצד מחיל זאת על "ודודי לי", שה"לי" מדבר אודות האדם.

בסעיף ח': מבאר באריכות אשר שבת הינה למעלה מהגבלת העולם - "שבת קדמה לעולם", בשונה מראש חודש השייך להגבלת העולם - "משבחר הקב"ה בעולמו קבע בו ראשי חדשים".

וצע"ק להתאים כל זה למה שנתבאר ב'דבר מלכות' חוקת, ששם משמע ששבת שייך להגבלת העולם, ור"ח מבטא את החידוש שלמעלה מהעולם.

סעיפים ב', ו': בסעיף ב' מבאר באריכות כיצד כל מילה בפסוק, מורה על המשכה מלמעלה למטה.

לעומת זאת בסעיף ו' מבאר: "נותן" - נתינה מלמעלה למטה, ו"לפניכם" - לפנימיותכם, שהשלימות האמיתית בהמשכה בפנימיות היא כשנעשית (גם) מצד עבודת האדם מלמטה למעלה".

וכן מבאר גם לגבי המילים "ברכה וכו'" שמבטאות חיבור של 'מלמעלה למטה' ו'מלמטה למעלה'.

ויש לעיין, מעיקרא מאי קסבר ולבסוף מאי קסבר? מדוע בתחילה מפרש את כל הפסוק על מלמעלמ"ט, ולבסוף מפרש שחלקים ממנו מדברים על מלמטלמ"ע?

בסעיף ה': מדבר אודות מעלת עבודת האדם "ודודי לי", ובהקשר לכך מציין את הנאמר במדרש "כל מקום שנאמר לי

המשך מעמוד 14

הוא יודע שנמצאים בזמן המיוחד ביותר, בשיא, ושיש לו את הכוחות לא רק להצליח בהתמודדות - אלא להגיע לדרגות הכי גבוהות. וממילא, כמובן שעבודתו נעשית בכח עצמו, אבל באופן אחר לגמרי!

אם פעם ידענו שעבודה בכח עצמו היא "יקרה יותר", וההמשכה מלמעלה היא "גבוהה יותר" - כעת, בדבר מלכות, מלמד אותנו הרבי שגם בכח עצמו אפשר להגיע ל"גבוה יותר". לדרגות הגבוהות ביותר של הגאולה.

לזכות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ח הרב ירחמיאל שי' וזוגתו מ' חנה תחיל' וב"ב:
חי' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,
חוה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,
צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאָו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל וזוגתו שטערנא שרה שיחיו

שפריצער

לזכות

הת' אהרון אברהם בן רחל
שיהי' דידן נוצח בקרוב ממש

לזכות

החתן הרה"ת שמואל שי'
בן הרה"ת משה שי' וזוגתו חנה תחיל'
והכלה חי' מושקא תחיל'
בת הרה"ת טוביה שי' וזוגתו לאה תחיל'

זלמנוב

לרגל נישואיהם כ"ח מנחם-אב ה'תשע"ח
שיזכו להקים בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה לנחת רוח כ"ק אד"ש

מה"מ

לזכות

הרה"ח מנחם מאנס שי'

נוימן

שליח כ"ק אד"ש מה"מ אבן יהודה, אה"ק ת"ו
לרגל יום הולדתו ל' מנחם-אב

